

Átmeneti állapot

Keresünk egy padot, majd rágyújtok. Elég keveset tettem a cigibe, nem szabad sokat, mert Dóri először szív. Persze azért mégsem apróztam el: üssön be nekem is – nem volt olcsó a mozijegy, ki akarom élvezni.

– Úgy, jó mélyre, aztán szívj rá egy kis levegőt – mondom, miután átadom. – És most jöhet a köhögés – teszem hozzá.

Köhög egyet, majd még kettőt.

– Fura íze van – mondja aztán.

– Tartsd lent kicsit tovább – mondom, miközben elveszem tőle a cigit.

Néhány ember ránk néz, de nem para a Deákon az ilyesmi. Csak a rendőröket figyelem, néha elkezd itt mászkálni néhány, de most tisztának tűnik a terep. Miután elszívjuk cigit – a második felét egyedül én –, rágyújtok egy simára, majd hátradőlök a padon, és kifújom a füstöt. Szeretem, ahogy ilyenkor kapar.

– Milyen? – kérdem.

– Furcsa – mondja izgatottan. – A végtagjaim bizseregnek, meg úgy... szóval olyan laza minden.

– Gyere ide – mondom, majd átölelem. Adok az arcára egy csókot, puszit, vagy nem tudom, hogy mondjam. Egy darabig így ülünk, majd megszólal.

– Hm. Elég furán érzem magam...

– Tudom.

– De nem úgy, mint az előbb.

– Hanem? – kérdem, majd kiszabadul az ölelésemből, hátradől a padon és sóhajtott nagyot. Elnyomom a cigim, ő meg előredől, a kezeivel megtámasztva az arcát.

– Minden rendben? – kérdem.

– Nem tudom – mondja rövid hallgatás után.

Elveszem a táskáját, kinyitom, és kiveszek belőle egy flakon ásványvizet.

– Innod kéne – mondom, miközben lecsavarom a kupakot.

Nem válaszol.

– Nem vagy szomjas? – kérdem.

– De...

– Akkor...?

– Nem tudok – válaszolja. Egyből megijedek, előnt a para, a szívem gyorsabban ver meg minden ilyesmi.

– Mi a baj?

Nem válaszol. Átölelem, magamhoz húzom, nyugtatgatni próbálom.

– Nagyon rosszul vagyok – mondja megtört hangon, mikor végre meg tud szólalni.

Nem válaszolok. Nem tudom, mit mondhatnék. A járókelőket nézem, szerencsére nincsenek sokan, csak néhány fiatal flangál tőlünk tisztos távolságra. Minden rendben lesz, remélem.

– Innod kéne – mondom, majd a szájához teszem a flakont. Kicsit megemelem, iszik egy kortyot, majd rázni kezdi a fejét.

– Nem tudok – mondja, úgyhogy inkább békén hagyom.

Aztán Dóri teste egyszer csak megindul a talaj felé. Utánkapok, és szerencsére még időben visszahúzom a padra, magamhoz.

– Te jó Isten, mit csinálsz, minden rendben? – kérdem ijedten, de nem kapok választ. Felemelem a fejét, hogy lássam az arcát: a szemei félig fel vannak akadva. Pár másodpercig csak nézem, nem tudom, mit tehetnék. Halkan hörögni kezd, mintha mondani akarna valamit. Érzem, ahogy a pulzusom megugrik. Megijedek, belül már látom a mentősöket, az ordibáló szülőket, sőt, a bírósági ügyet is. Nem, ez nem lehet. Ez csak egy cigi volt. Semmi komoly. Ekkor felébred, majd némi hallgatás után megszólal:

– Nagyon rosszul vagyok...

– Tudom, kicsim – mondom, majd ösztönösen megragadom a flakont.

– Ne mozogj, kérlek.

Látom rajta, hogy nem szívesen beszél, úgyhogy elhatározom: csak a legfontosabbakat kérdezem meg tőle.

– Hányingered nincs?

– Nem, nincs, csak ne mozogj, kérlek – mondja egyre halkabban, mint aki épp elalszik.

Dóri teste megint elveszíti a saját erejét. Ha nem tartanám viszonylag erősen, leesne a padról. Halkan beszélek hozzá, nyugtatgatni próbálom. Remélem, hallja. Most hamarabb tér magához.

– Még mindig nem kérsz vizet?

– De – mondja, majd iszik egy kortyot.

– Jobban vagy? – kérdem.

– Hányingerem van.

Megijedek, mert egy hányással nagyon magunkra vonná a figyelmet. Ekkor veszem észre, hogy két biztonsági közeledik az egyik úton, nagyjából felénk.

– Dóri, Dóri, szedd össze magad, jönnek a szekusok – mondom, de nem válaszol.

Talán megint elájult. Franc tudja. Fogom a fejét, megemelem, átölelem a derekát, a szájához hajolok, és úgy csinállok, mintha smárolnánk. A szekusok tőlünk nem messze megállnak, rágyújtanak, és csak egy bő perccel később mennek to-

vább. Felültetem Dórit, beszélek hozzá, és bár nem nagyon válaszol, talán azt látom rajta, hogy jobban van. Alig lehet kábé tíz percünk a filmig, kicsit fáj, hogy lemaradunk róla, de pillanatnyilag sokkal jobban zavar az, hogyha a biztonsági-ak észrevettek volna, most elég komoly gondjaink lennének: Dórit bevinnék a toxikológiára, engem a rendőrségre, és el sem tudom képzelni, mi lenne akkor. Mivel én hoztam a füvet, és el is múltam tizenhét, akár börtönbe is kerülhettem volna.

– Jobban vagy? – kérdem. Ránézek, a szemei olyan üregesek, mint a pirított hagyma, a tekintetére kiül a félelem és a rosszullet, fehér az arca. Rövid szünet után válaszol.

– Valamivel, ja.

– Vizet kérsz?

– Igen – mondja, mire odaadom neki a flakont. Egy egészen apró kortyot iszik csak.

– Mennyi ideje megy a film? – kérdi.

– Még nem kezdődött el, úgy öt perc van még. Miért?

– Mehetünk, menjünk – mondja kissé elcsukló hangon.

– Tuti?

– Persze, minden rendben.

– Hányingered nincs már? Az elég para lenne.

– Nem, már minden oké.

– Akkor jó.

– Lehet, hogy az a baj, hogy alacsony a vérnyomásom?

– Lehet – mondom, mert nem tudom.

– De ettől le vagy felmegy az ember vérnyomása?

– Nem tudom. Az enyém magas.

Ahogy a mozi felé sétálunk, elmondja, hogy neki ez az egész legalább kétórás szenvedésnek tűnt, de az ájulásokra nem is emlékszik. A lényeg, hogy már jól van.

Amikor leülünk, pont vége van a reklámoknak.

Pár perc múlva ránézek Dórira: az egyik kezével az ásványvizes flakont szorongatja, a másikkal a táskájába nyúl, talán az otthonról hozott csokiért, de a tekintetét nem veszi le a vászonról.

– Minden oké? – kérdem, de már nem aggodalomból, hanem csak úgy.

– Aha, te nem vagy éhes?